

COLUMN

Mieke Huisman zoekt naar nieuwe wegen om onderweg te zijn.

Ik lig op de rand van de slaap. De bosgrond onder me is koud en droog. Boven me hangt een zee van sterren achter de kruinen van het gemengde naald- en loofbos. Ertussen het warme dons en de stilte van de nacht waarin mijn rug en benen eindelijk kunnen ontspannen.

Op de Veluwe mag je niet wildkamperen. Ik weet dat, maar in de winter van 2020 maak ik een uitzondering. We hebben 170 kilometer gefietst als we vlak onder Zwolle voor een hek staan met een groot slot erop. Het is donker. Het kampeerveld van De Dellen, een minimalistisch terrein van het Geldersch Landschap, blijkt tijdelijk gesloten.

In het rode nachtlucht van onze hoofdlampen rollen we een paar honderd meter verder onze bivakzakken uit, blazen de matjes op en verdwijnen in de slaapzak. Om de kou buiten te houden, snoer ik mezelf in tot alleen mijn ogen, neus en mond er nog uitsteken. Je kunt het nauwelijks wildkamperen noemen. We doen een van de meest elementaire dingen die een mens kan doen: ons moe neerleggen, in slaap vallen en bij zonsopkomst verder reizen zonder een spoor achter te laten – behalve de afdruk van waar we hebben gelegen.

Zo hebben mensen duizenden jaren geleefd en gereisd, onder een simpel afdak, beschut, maar in de open lucht. Het afdak werd steeds geavanceerder. Winddicht, waterdicht. Geluidsdicht. Klimaatgecontroleerd. De mens ontnam zichzelf dat glorieuze moment van waken en slapen in de natuur. Terwijl ook daar de moderne techniek werkt: een thermoliner in een 840 cuin slaapzak in een Gore-Tex bivakzak op een isolatiematje met een R-waarde van drieënhalf.

Mijn eerste paar keer in een bivakzak waren oncomfortabel. De overgang van de schijnveiligheid van een tent naar de kwetsbaarheid van de blote hemel kostte wat tijd en aanpassingsvermogen. Zodra het wende, kwam daar een onmetelijk gevoel van vrijheid voor in de plaats. Het doek van de tent werd steeds vaker een barrière tussen de natuur en mezelf. Ik miste de geheimen van de nacht, de kruinen van de bomen, de merels in het bladerdek, het

natte gras en de stromende rivier. Een huis en een tent hebben hun luxe, die ik soms waardeer, maar het buitengevoel is niet hetzelfde.

In de bivakzak ontwaak ik korte momenten in een nieuwe wereld. Diep in de nacht legt de volle maan me laag bij de grond in een baan van licht. Het duurt maar een paar minuten. Zodra het licht weg is, vallen mijn ogen als vanzelf weer dicht voor een volgende slaapcyclus. Dan is er geritsel in de struiken. Een muis? De wind? In de vroege ochtend luister ik naar de roep van een uil. Ik ben op mijn zij

Een onmetelijk gevoel van vrijheid

gerold en als ik mijn ogen open, zie ik de geschubde stam van een naaldboom in het halfduister. Minder dan een kilometer in beide richtingen hoor ik het ruisen van de snelweg. Bivakkeren zou een grondrecht moeten zijn. Nederland is daarvoor te klein, zeggen natuurbeheerders. Maar het is voor mij onbegrijpelijk dat ik wel met honderd kilometer per uur door een natuurgebied mag rijden en hier niet simpelweg mag slapen.

Als de zon opkomt, word ik voor een derde keer wakker. Nu glinstert het zonlicht op het mos en de dorre bladeren. Nog half in de slaapzak drinken we lauwe thee uit de thermosfles. Dan prop ik mijn slaapzak in de stuurtas en springen we voor we verkleumd raken op de fiets, op zoek naar ontbijt.

Er is geen plek op aarde waar ik me zo geborgen voel als in een waterdichte slaapzak op een beschutte plek. Als ik in de vroege ochtend door de wind word gewekt, is de dag al volmaakt voor hij begonnen is en blijft er niets te wensen over.